

Umbre la Iași

Adrian Păunescu

Aud pe-aici, pe lângă mine pași
Vin voci străvechi să cânte și să mustre,
Un paradis e îngropat la Iași
Sub străjuirea umbrelor ilustre.

Vin voievozi cu degete subțiri
Un stins condei își plânge arabescul,
Ceva ce va-ntîmpla la Convorbiri,
Apare un poem de Eminescu.

Alecsandri va regăsi discret
Durerea și misterul din talangă
Și lângă umbra marelui poet
Va crește metafizica lui Creangă.

Ceva inexplicabil e aici,
În pietre, chiar, e-un magnetism frenetic,
Dicționarul-i pus a se îndulci
Cu miere sacu-și coase orice petic.

Sânt clipe, uneori, sânt zile chiar,
Când vin fantomele de cai în tropot,
Atunci Moldova toată-i un altar
Protegit de fiecare clopot.

Întregul Iași e desenat frumos
Și orice pas al frunzelor rămâne
De parcă, el e dintr-un nobil os
Biblioteca Patriei Române.

Arhitectura lui e de amurg,
E o chindie fiecare casă
De-atâtea umbre ce din vremuri curg
Întregul Iași e-o noapte luminoasă.

Aici un tei ajunge împărat,
Și o bojdeucă intră în legendă,
Aici, pereții au încorporat
O stare genială permanentă.

Aici, mai dulce curge vinu-n teasc
Și om mai bun ca moldoveanul nu e
Aici, chiar și copiii când se nasc

În fașă au proiectul de statuie.

Eterni sânt toți în fiecare zi
De struguri veșnici fumegă povarna.
Ca o-nflorire de mitropolii
Își regăsește ziua sfântă iarna.

E ziua de unire dintre frați,
Când Iașul a ales cu bărbăție
Decât fruntaș între înstrăinați,
Mai bine-al doilea-ntr-o Românie.

De ce-au ales nu Iași, ci București,
În fond, întregul Iași era un templu?
Voi, clăditori ai soartei românești,
Purtarea Iașului e un exemplu.

Și umbrele ilustre care vin
Să scuture de orice rele piatra,
Încuviințează pasul spre destin
Și laudă acestei patrii vatra.

Și mai știau acei ce-au acceptat
Că Iașu-i Iași, că nu-l sfarmă timpul,
Că zeii unui neam neînfricat,
Aici la Iași și-au hotărât Olimpul.